

O jedné dlouhé zkoušce *Kněžových dětí* 29. září 2019

neboť přeměny jsou v tomto kusu majstrštikem. Vrací se a přitom jdou krok za krokem dopředu.

První a jediná oficiální půlhodinová pauza je vyhlášena kolem čtrnácté hodiny. Pak se zkouší dál. K večeru se atmosféra na sále poněkud uklidnila, protože momentálně volní otcové či matky - asistenti již dávno odpadli - odvedli své děti, aby je světili smluveným hlídačům a uložili ke spánku. Do zkoušky se však se spěchem vrací, protože se stále zkouší.

Posledním, kdo opouští jeviště, byl - pokud si dobře vzpomínám - Honzík Škach, který zhasínal pracáky a zamykal kulturák. Bylo kolem jedné hodiny v noci.

Knihu si můžete zakoupit během Žní v našem stánku a kdykoli jindy přímo v pokladně Kulturního centra. Autor knihy vám ji ochotně a rád podepíše.

Cesta do minulosti prostřednictvím dobových plakátů

Neviděli jste včerejší premiéru? Nezoufejte!

Máme pro vás hned dva návrhy na pěkný výlet v listopadu. V pátek 15. listopadu můžete přijet do malé malebné obce Postoloprty, představení začíná v 19:00. A sobotu 23. listopadu můžete strávit v srdci Českého středohoří v Lukavci na Litoměřicku! Určitě potěší exkluzivní začátek představení už v 17:00, takže i doprava zpět do našeho okresu bude na pohodě. Nemáte zač!

Žňoviny pro vás připravili: Jakub Hrbek, Miroslav Nyklíček, Jan Valta, Štěpán Malast

„Tady paní umí pěkný pšt!“

aneb herci v nové hře *Klasu* berou diváctvo jako svůj komparz

Včera jsme byli svědky naprosto jedinečného večera. Po doprovodném programu jsme zhlédli fantastickou komedii *Pozor, natáčme!* A z kulturáku neodcházeli nikdo bez bolesti bránice.

Celý večer byl ve znamení natáčení, diváky už v kavárně popoháněl asistent režiséra Míra Metlický, znelku Žní pustily otrávené techničky Hanka Malastová a Vendy Chrzová a moderátora vyhnala temperamentní Ivana Pořícká.

Hra se odehrává během natáčení filmu *Hvězda umírá*, v němž září oblíbená francouzská herečka Zdenička Nyklíčková a kde se cítíme být součástí milostného trojúhelníku režiséra Štěpána Malasta, již zmíněného asistenta a vycházející hvězdy Ivy Šilhán. Neméně důležití jsou zkrachovalý produkční Honzík Škach a maďarská kostymérka v zácvičku Dita Hlaváčová.

Všichni jsme se pobavili zejména u scén s figurantem Štefikem Drozdem. Jen škoda, že v programu avizovaný Walda Jiřt nezářil, jak má ve zvyku. Nejspíš jeho postavu na poslední chvíli vyskrtili.

„Vždycky jsem se bál dělat divadlo podle filmu“

rozhovor s režisérem a občasným hercem **Václavem Poldou**

Kuchyně měla mít premiéru už na loňských Žních, nakonec jsme požádali kamarády z Kadaně, aby to vzali za nás. Nutno podotknout, že se svým monodramatem *Vlnolam (u nás jej hráli ještě pod názvem Zatím)* se probíjeli až na národní přehlídce. Ostatně *Kuchyně* není jediná tvoje hra z poslední doby, která měla premiéru mimo Žně. Co se děje?

Ani jednou to nebyla moje vina. Už jsem to říkal asi tisíckrát, ale řeknu to znovu: *Saturnin* byl připravovaný už na Žně 2020, ty byly pro covid zrušeny, tak jsme odložili i premiéru na Žně 2021, ty se nakonec také nekonal. Dohodli jsme se, že na další Žně už čekat nebudeme, protože jsme nechtěli znovu přerušit zkoušení, tak jsme počkali na rozvolnění opatření a odpremiérovali jsme v únoru 2022.

Už jsme byli z téměř dvouletého zkoušení tak naštvaní, že bychom čekání na další nejisté Žně s těžší přejili, už jsme chtěli celého *Saturnina* poslat do háje, což je moc dobře, že jsme nakonec neudělali.

A premiéra *Kuchyně* se odložila pro zdravotní indispozice jednoho z členů souboru, což nebudu blíže specifikovat.

Dovol mi ti udělat podobnou divadelní inventuru, jakou jsem udělal ve včerejších žňovinách Mírovi. Na kontě máš 11 inscenací. První *Trosečníci* byli autorskou hrou a kromě *Na širém moři*, kde vycházíš z divadelního textu, jsou zbývající počiny dramaturgickými knižními předlohami. S jednou velkou výjimkou na konci: právě *Kuchyně* je podle filmu. Proč padla poprvé volba na film?

Hrozně moc se mi líbí ten příběh, opravdu hodně moc. Vždycky jsem se bál dělat divadlo podle filmu, protože mám pocit, že film už ten příběh nějak interpretuje, a to mi pro moje vyjádření nedává takový prostor. Měl jsem sice k dispozici i jakýsi anglický přepis scénáře, šlo spíš o transkripci pro titulky, takže to nebylo o nic moc lepší. Scénář ke hře jsem tedy podle

Medailonek

Václav Polda (*1979) spolu s Fandou Kaslem založil jeden z kláštereckých souborů Pyramida už v roce 2001, ale krátce poté odešel s některými herci a pod Klasem vytvořil Divadlo Zdrhovadlo, na které si dodnes nenechá sáhnout.

Je učitelem fyziky na základní škole v Kadani. Vybavit si jej můžete z posledních deseti let patrně pouze z *Kněžových dětí*, kde ztvárnil hlavní postavu otce Fabiana, ale na Žních se letos představí jako režisér hned dvou her, a to *Saturnina* a právě dnešní *Kuchyně*.

„Vždycky jsem se bál dělat divadlo podle filmu“

filmu vytvořil sám. Nechtěl jsem, aby to bylo vyložené podle filmu, snažil jsem se jím spíš inspirovat. Teď vím, že hru podle filmu už dělat nebudu, bylo to pro mě úplně debilní.

Příběh hry je víceméně banální, není to žádný Čechov, kde člověk musí hledat, čeho se bude držet. Tady byla moje práce docela jasná, bylo zřejmé, o čem budeme hrát. Osobně si myslím, že se nám hra docela povedla, což už je na divácích, aby posoudili...

O čem hra podle tebe je?

O přátelství, o tom, že se lidé vzájemně potřebují. Když jsou někde o samotě, tak lidé neumí být sami. I když Grant (*pozn. red.: postava hry*) je občas rád sám (*smích*).

A co budeš dělat dál? Podle filmu divadlo už dělat nechceš, budeš opět něco drammatizovat? Tvoje a Mírovy společné plány jsme rozebrali už ve věřejším vydání...

Já vím, četl jsem je. Míra má pravdu, o těchto dvou hrách se dlouhodobě bavíme. Nechci dopředu říkat, čemu se přesně budu věnovat. Určitě o tom i nadále přemýšlím. V hlavě mám standardně 20 titulů, které chci dělat. Obvykle musí nazrát čas, musí přijít vhodní herci a samozřejmě na ten titul musím mít já sám chuť.

Přijímám pomyslnou štafetu, že příští rok je řada opět na mně. Ustálilo se, že máme premiéru na Žních, ale já osobně nedělám své hry proto, aby se na nich objevily. Dělán hry proto, že je chci dělat.

S Honzou Milotou jsme se nedávno v autě bavili o tom, že toho máme jako celý Klas hrozně moc, všichni jsou dost vytížení, myslíme si, že bychom možná měli trochu zvolnit. Nevím do jaké míry jsou čtenáři obeznamenáni s naším hraním za hranicemi Klášterce, ale v posledních letech hodně hrajeme. V současné chvíli máme tři aktivní hry, po věřejšku už čtyři. A ještě hrajeme *Kabaret*. Jenom *Saturnin* má kolem 30 představení za sebou. Někteří herci se podílejí na všech těchto hrách.

Měl by se Klas naučit říkat sbohem některým, by úspěšným hrám? Není čas začít dělat derniéry?

Je to nutné, sami jsme to kdysi udělali u *Příliš hlučné samoty*. Musíme k tomu časem dojít, říct si, že to bylo krásné, ale že je čas jít dál. Honzovi jsem tehdy v autě řekl, že ale tvůrčí pauzu nechci, že chci tvořit další divadlo. Neříkám si, že musím udělat premiéru na příští Žně, prostě jsem dodělal jednu hru a chci se teď začít věnovat další. Bavi mě tvoření nové inscenace ze všeho nejvíc. Když jezdíme a hrajeme danou věc, je to fajn, ale tvorba je pro mě nejvíc.

Zrcadlení se věřejším rozhovorem nekončí. S Mírou jsme

se večera bavili o ženách v kultuře, jejich zastoupení a především ženská tematika a ženský pohled. Když se tak dívám na tvůj repertoár poslední doby, lze usuzovat, že ti jsou nejbližší mužští hlavní hrdinové a mužská perspektiva. Bez ohledu na počet ženských postav, těch má sice *Saturnin* dokonce celé dvě, ale například *Kuchyně* a *Strážník N°3* nemají žádné. Domnívám se, že se jako režisér potřebuješ ztotožnit s hlavní postavou. Jsou moje úsudky správné? Nemyslím si to.

Dělal jsi někdy divadlo s hlavní ženskou postavou?

Ne, to jsem nedělal. V *Solaris* je velmi důležitá postava Angie, ačkoli hlavní postavou je samozřejmě Kelvin. Asi nejvíc jsem s ženskými tématy pracoval, když jsem jednu naši členku připravoval na přijímací zkoušky na DAMU. Tenkrát jsme tvořili různé monology, moc mě to bavilo, nejen díky jejímu talentu, ale i to ženské téma mě naprosto pohltilo.

Chápu, že při prvním pohledu na můj repertoár diváky napadne to stejné, co tebe. Já asi zkrátka moc neplánuji a nepřemýšlím při výběru hry nad tím, zda tam budou zastoupeny nějak více i ženy, zda to má hlavní hrdinku takovou, nebo jinou, nejvíc mě zajímá příběh.

Pravdou je, že jsem se nad tím ještě nikdy takhle nezamýšlel a možná je to něco, o čem budu teď přemýšlet víc. Pokud najdu silný ženský příběh, udělám ho strašně rád. Teď jsem si přesně se záměrem udělat z toho jednou divadlo půjčil v knihovně *Pani Bovaryovou*, byť je to knížka od mužského autora. Ještě mě napadá *Nora* od Henrika Ibsena, ta mě také moc láká.

Noru jsem viděl v Divadle pod Palmovkou. Tam ji hrají pod názvem *Domeček pro panenky* a Tereza Dočkalová, pro níž mám slabost, za ztvárnění hlavní role získala Thálii.

Já ji viděl v režii J. A. Pitúnského. Bavilo by mě udělat *Noru*. Byl by moc zajímavý střet mě, jakožto muže, a té hlavní ženské protagonistky.

Pokud mohu přispět k dlouholetým plánům a vizím, které v Kladu máme, tak se také bavíme o monodramatu podle knihy *Věje a já*, v němž by hrála Zdenička Nyklíčková. To je ještě otevřené, myslím, že to Zdeničce dlužíme.

Zkus nalákat diváctvo na další sezónu. Na co se můžeme těšit? Máš nějaké žhavé adepty na zinscenování?

Vím, co bych rád dělal, ale nechci úplně prozrazovat. Mám několik adeptů. Chtěl bych udělat nějakého McDonagha (*pozn. redakce: britský dramatik, klášterecké diváctvo si možná vzpomene na Poručíka z Inishmoru nebo Pana Polštáře*), ale tam narážím na obsazení ženské postavy, musí se jednat o opravdu starou paní po sedmdesátce (*smích*).

Takže máš opět problém se ženami. Čím to je?

Už je to tak můj úděl (*smích*). Tuhle postavu nejde obsadit jinak a jak je asi zřejmé, takovou herečkou momentálně v Kladu nedisponujeme. A jít cestou nějaké úpravy vizáže mladší herečky se mi jít nechce.

Na závěr mám pro tebe úplně stejný úkol jako pro Míru - řekni mi ke každé tvé hře jedno slovo či sousloví, které pro tebe danou hru vystihuje.

Trosečníci: ve všem poprvé

Petr a Lucie: poprvé na národní přehlídce

Nebezpečné známosti: už nikdy nehraju v něčem, co sám režíruju

451: vizuální podívání

Příliš hlučná samota: miluju Hrabala

Na širém moři: původní dramatický text

Ostře sledované vlaky: další Hrabal

Solaris: sci-fi, které není o sci-fi

Strážník N°3: radost z obrovské stylizace

Saturnin: mám ho moc rád, ale dělat jsem ho nechtěl

Kuchyně: už nikdy nebudu dělat film na divadle

Ať si kdo chce, říká co chce

Lada Šťastná

Představení hodnotím celkově pozitivně. Nejvíce se mi líbila práce s publikem, dovedla bych si představit i větší interakci. A uchvátil mě akční konec.

Anna Babáčková

Za mě hezký začátek našich Klášterecých divadelních žní. Představení mě pobavilo a rozhodně dávám plusové body za to, že jako diváci jsme byli zapojeni. Líbily se mi zápletky, celkově to bylo hravé a docela jsme se nasmáli. Dramatický konec, kdy se odehrála přestřelka, následně tanec a píseň, byl jako třetí náčrt na dortu.

Rostá Pořícký

Miluju svou ženu. Je naprosto úžasné ji vidět hrát, když to navíc dělá tak dobře. A užil jsem si i výkony všech ostatních klasáků. Věděl jsem, že se pobavím, ale sám jsem překvapen, jak moc. Jsem nadšený.

Anče Dolejší

Moc pěkné, příjemné. Klidně půjdeme zas.

Jiřina a Pavel Depešovi

Vynikající, bezva. Moc se nám to líbilo. Shodou okolností v představení hrála naše dcera Vendy Chrzová.

Jaruška a Pepík Kalovi

Moc se mi to líbilo, jsme poprvé na Kladu. Seděli jsme nahoře na balkoně a špatně jsme slyšeli, jsme starší.

Pokud půjdeme další večery, tak si koupíme lístky dolů. Ale představení bylo skvělé, i tak jsme se moc pobavili.

Milan Dörfel

Obrovsky jsme se pobavili. Zrovna jsme si to teď říkali s jednou známou, že to bylo opravdu odlehčené, pohodové, strašně fajn a bylo vidět, že i herci se pořádně vyblbli.

Jana Březinová

Bylo to moc hezké, moc jsem si večer užila.

Petr a Majka Vachovi

Celkově se nám představení líbilo. Zábava od začátku až do konce.

Jarda Kudla

Úžasné, vůbec jsem netušil, že se jedná o francouzskou hru. Domníval jsem se, že to Míra sám napsal. Překvapilo mě to, úžasná hra, perfektní výkony všech herců. Mají ode mě jedničku.

Valentína Bohomaz

Bylo to moc hezké a zítra přijdeme určitě zas.

Ivana Kalová

Bylo to moc hezké, nejvíce se nám líbila Jojo, to je jasné (*smích*).

Jana Schönauer

Krásné, nejlepší, sranda, moc jsem se nasmála. Ivanka samozřejmě byla nejlepší, asi proto, že patří do rodiny (*smích*).

Honzka Šmejc

Super, dlouho jsem se takhle nezasmál. Chvilkami mi to připadlo jako *Čekání na Godota*. Fakt bomba, moc hezký!

Honzka Rajský

Peckový představení! Míra byl skvělejší, moc jsem se pobavil, v druhé půlce víc než v první.

O jedné dlouhé zkoušce *Knězových dětí* 29. září 2019

z knihy *Začalo to Belínkem* od Jana Miloty

V neděli, mezi osmou a devátou hodinou ranní se sál kulturáku proměnil v příměstský tábor. Soubor, i když generační, je z větší části sestaven z mladých lidí. Z mladých rodin s dětmi. V mnoha případech byli obsazeni oba rodiče. Sál tedy zaplnila nejen množina herců, ale i jejich děti a neobsazení rodinní příslušníci v rolích opatrovacích asistentů.

Tašky s jídlem, deky na parketách, hračky, koloběžky, kolečkové brusle, míče, elektronické hračky vydávající všemožné zvuky, prostě vše, co je třeba na týdenní dovolenou v přírodě, jen ne na divadelní soustředění.

Úderem deváté hodiny se začalo zkoušet.

Byli jsme poprvé na jevišti. V prostoru mezi zkušebnou a jevištěm je krutý rozdíl. Ve zkušebně „uděláš převlek“ napůl a kdekoli. Na jevišti pouze v zákulisí. A že těch převleků v „Dětech“ je: „Kam se vejdu? To jsou moje věci! Tady mi překážíš! Já tu nevidím, to tu bude taková tma?“

A co teprve na jevišti - nespočet obrazových změn. Poprvé v reálném prostoru se testuje práce se scénou, s inscenační hudbou, se světly. Poprvé hrají skutečné rekvizity, nikoli zástupné náhražky. Jsou jiné a ne vždy poslouchají. Hercům se v ajfru vytrácí text: „Promiň, rejžo, ale minule jsem to uměl. Nahod mi to!“

Ano, úderem deváté hodiny začíná značně

nastýdlý Míra Nyklíček zkoušet.

Místa s malým synem v náručí trpělivě a soustředěně staví scénu za scénou, vrací scény, znovu vysvětluje, dává režijní připomínky a pak opětovně příkaz: Jedem!

Naprosto nevnímá atmosféru dětského hřiště kolem sebe, pouze smrká a kašle do haldy papírových kapesníků.

Režuruje. A herci pracují.

Jsou soustředění a obětaví. Na pokyn se zastavují a bez diskuse hledají. Hledají lepší tvar, výraznější gesto, důraznější intonaci, vhodnější mimiku. Hledají správný rytmus, nabízejí a vrací se. Neustále se vrací a znovu animují ideální dráhu kulís při přeměně scén,